

ходяще слънце; спомнихъ, кога по часове съмъ гледалъ трепетното сияние на слънчевъ лжчъ, промъкналъ се прѣзъ ниското прозорче въ кжщи, озарилъ багрени китені на постлано върху одъра загорско губерче; виждахъ постланото губерче, озарено отъ полегатитѣ лжчи, и искромѣтната игра на лжчитѣ изъ китеното, и ония дѣтски видѣния, които сѣкашъ възкрѣсватъ срѣдъ вълшебната игра на златисти лжчи, и ония искромѣтни цвѣтя, които пѣстрото китено отражава и които тѣй дълго до забрава съмъ съзерцавалъ безъ да зная защо:—сжщо тѣй както и сега не знаяхъ защо си спомнямъ това? Защо спомена за цвѣндалата вишна, надникнала до прозорчето, край огнището, съ своитѣ нажитени вѣйки съ засмѣнъ цвѣтъ, пакъ навѣстява моята уморена душа? Защо си спомнямъ за онова звѣнливо мълчание, що висваше въ бащинъ домъ, по здрачъ прѣдъ празникъ, кога се запали кандилото прѣдъ иконостаса? — Защо образа на бѣловласа баба се възмогва и сѣкашъ я виждамъ присѣдала край огнището въ кжта, начоколена отъ внуци и прѣуници да разправя златни приказки... И пожелахъ да има нѣкой да ми приказва за минало свидно дѣтство, да ми пошепне за тишината на прѣдпразднични вечери...

Трѣбва да е билъ човѣкъ плѣникъ, захвърленъ въ незнайни страни, да е билъ съ мѣсеци далечъ отъ роденъ край, за да изживѣй тоя увлекъ къмъ родината, къмъ днитѣ на безгрижни години!... Тогазъ душата става тѣй чувствителна, сърдцето изнѣжава... Човѣкъ се прѣражда и става тѣй чистъ, както криставенъ виръ на балкански потокъ, взиданъ въ високи канари, по чиито билá сж провиснали здравецъ и бръшлянъ, огледали китни върхове въ притаени води. И както най-лекъ лѣхъ на повѣлъ